

Qui tot ho vol, tot ho perd

Estimats diocesans,

El mes d'octubre comença amb la festa d'una gran noia, santa Teresa de Lisieux, doctora de l'Església i patrona dels missioners. És ben sabut que vivim uns temps apassionants per la missió. El papa Francesc desitjava que fos un «estat permanent de missió». S'entén. Està molt ben dit. Hi ha una gran càrrega en aquesta petició. Bàsicament apel·lem a la naturalitat de compartir el que omple el nostre cor. Sense imposicions. Sense accions estranyes. Amb senzillesa. Amb alegria. La missió, però, és sempre desbordant, i caiem en la temptació d'anar a per totes, d'abastar-ho tot... d'aquí l'expressió sàvia d'avui: «qui tot ho vol, tot ho perd». La cultura popular ens fa una crida al seny, a la mesura, a la bona prudència.

Aquest equilibri que tots desitgem trobar ens exigeix un punt de maduresa real, si és que volem dur a bon port la nostra missió. L'estabilitat de què parlem, personal i comunitària, no és pas una opció estàtica. Els cristians no som estàtues, ans al contrari, vivim, sovint, enmig de molts escenaris plens de moviments i girs inesperats. Som homes i dones que volem dirigir les nostres vides vers la construcció d'una humanitat significada per l'Amor. L'Esperit Sant és qui ens guia a través de la història, gràcies al do de la fe que rebem de part d'Ell, i a través del diàleg i el discerniment dels signes dels temps.

La nova època de la història que vivim ens demana superar el divorci entre la por a perdre el que hem rebut i l'alegria de compartir el que som. Hem de créixer.

La missió que hem rebut no pot ser una proposta que faci petita la nostra fe. Anhelem un humanisme nou que no obliidi Déu, i, al mateix temps, permeti que l'home es trobi amb ell mateix. D'aquí la necessitat de no caure en la temptació de voler afrontar una missió a camp obert, sinó, més aviat, entendre que tot comporta un procés, unes dinàmiques, també unes pauses i uns respirs. Només pas a pas es poden recórrer llargs camins. La missió avui ens demana ser valents, però també reforçar els nostres criteris fonamentals, com, per exemple, el de viure cada instant des de la fe i com un creixement en la fe. Sense el do de la fe no som capaços de trobar Déu en el nostre entorn, ni som dels qui avançarem mai vers l'encontre definitiu amb Déu. Sovint la fe és descrita com un gran tresor, i ho és, però també com la gran resposta que cada creient ofereix a Déu, fent-li confiança.

Santa Teresa de Lisieux va viure la seva trajectòria vital com un testimoni missioner d'alt nivell, sense moure's del seu convent, perquè, senzillament, va reconèixer que l'Amor, situat al centre de la vida, era el remei, la força i la llum per a la seva vida i per a la vida dels qui tenia al seu costat.

És així que qualsevol missioner –i nosaltres ho som– ha de reconèixer bé el lloc on es mou, la prudència i l'habilitat pastoral amb què ha d'actuar. Preguem pels missioners d'arreu, però també per tots nosaltres que hem d'afrontar tants reptes contemporanis. I no oblidem mai que allò que fa més decisiu un testimoni missioner és el coratge i la força de centrar-se no en el tot, sinó en el «tu» que té davant d'ell, i oferir-li temps gratuït per escoltar, acompanyar i festejar la vida. No ho dubto.

Amb la meva benedicció i afecte,

+Daniel Palau Valero
Bisbe de Lleida

Quien todo lo quiere, todo lo pierde

Queridos diocesanos:

El mes de octubre comienza con la fiesta de una gran joven, santa Teresa de Lisieux, doctora de la Iglesia y patrona de los misioneros. Es bien sabido que vivimos unos tiempos apasionantes para la misión. El papa Francisco deseaba que fuese un «estado permanente de misión». Se entiende. Está muy bien dicho. Hay una gran carga en esta petición.

Básicamente apelamos a la naturalidad de compartir lo que llena nuestro corazón. Sin imposiciones. Sin acciones extrañas. Con sencillez. Con alegría. La misión, sin embargo, es siempre desbordante, y caemos en la tentación de ir a por todo, de abarcarlo todo... de ahí la sabia expresión de hoy: «quien todo lo quiere, todo lo pierde». La cultura popular nos llama al sentido común, a la medida, a la buena prudencia. Ese equilibrio que todos deseamos encontrar nos exige un punto de madurez real, si es que queremos llevar a buen puerto nuestra misión. La estabilidad de la que hablamos, personal y comunitaria, no es en absoluto una opción estática. Los cristianos no somos estatuas; al contrario, vivimos, a menudo, en medio de muchos escenarios llenos de movimientos y giros inesperados. Somos hombres y mujeres que queremos dirigir nuestras vidas hacia la construcción de una humanidad marcada por el Amor. El Espíritu Santo es quien nos guía a través de la historia, gracias al don de la fe que recibimos de parte de Él, y a través del diálogo y el discernimiento de los signos de los tiempos. La nueva época de la historia que vivimos nos pide superar el divorcio entre el miedo a perder lo que hemos recibido y la alegría de compartir lo que somos. Tenemos que crecer.

La misión que hemos recibido no puede ser una propuesta que empequeñezca nuestra fe. Anhelamos un humanismo nuevo que no olvide a Dios y, al mismo tiempo, permita que el hombre se encuentre consigo mismo. De ahí la necesidad de no caer en la tentación de querer afrontar una misión a campo abierto, sino más bien entender que todo conlleva un proceso, unas dinámicas, también unas pausas y unos respiros. Solo paso a paso se pueden recorrer largos caminos. La misión hoy nos pide ser valientes, pero también reforzar nuestros criterios fundamentales, como, por ejemplo, el de vivir cada instante desde la fe y como un crecimiento en la fe. Sin el don de la fe no somos capaces de encontrar a Dios en nuestro entorno, ni seremos de los que avancemos nunca hacia el encuentro definitivo con Dios. A menudo la fe es descrita como un gran tesoro, y lo es, pero también como la gran respuesta que cada creyente ofrece a Dios, confiando en Él.

Santa Teresa de Lisieux vivió su trayectoria vital como un testimonio misionero de alto nivel, sin moverse de su convento, porque, sencillamente, reconoció que el Amor, situado en el centro de la vida, era el remedio, la fuerza y la luz para su vida y para la vida de quienes tenía a su lado.

Así es que cualquier misionero –y nosotros lo somos– ha de reconocer bien el lugar en el que se mueve, la prudencia y la habilidad pastoral con la que ha de actuar. Recemos por los misioneros de todo el mundo, pero también por todos nosotros que tenemos que afrontar tantos retos contemporáneos. Y no olvidemos nunca que lo que hace más decisivo un testimonio misionero es el coraje y la fuerza de centrarse no en el todo, sino en el «tú» que tiene delante, y ofrecerle tiempo gratuito para escuchar, acompañar y celebrar la vida. No lo dudo.

Con mi bendición y afecto,

+Daniel Palau Valero, Obispo de Lleida